

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ: ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ В ПІСЛЯДИПЛОМНІЙ МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ

Ждан В.М., Скрипник І.М., Гаєвський С.О., Гонко О.Ф., Шарбенко Т.В., Ткаченко М.В.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія», м. Полтава

Інтеграція України в світовий освітній процес передбачає розробку та поступове впровадження оновлених освітніх концепцій, які ґрунтуються на використанні сучасних інформаційних технологій, що стрімко розвиваються в останнє десятиріччя.

Сучасна стратегія підготовки лікаря передбачає безперервний професійний розвиток. Дуже важливий загальноєвропейський принцип “освіта через усе життя” поки що в умовах нашої держави не може бути в повній мірі реалізований.

В наш час в Україні та за кордоном існує безліч програм дистанційного навчання, які ґрунтуються на різноманітних педагогічних та телекомунікаційних технологіях, використовують різні способи подання матеріалу та контролю знань. Активні впровадження цих технологій в існуючу систему післядипломної медичної освіти є тією альтернативою, яка зможе вивести рівень підготовки лікарів-фахівців в Україні на рівень світових стандартів.

Досвід впровадження елементів дистанційного навчання на факультеті післядипломної освіти УМСА вказує на ряд національних переваг, які сьогодні значно спрощують впровадження високотехнологічних педагогічних рішень:

- наявність в Україні якісної телекомунікаційної мережі, завдяки значній щільності населення та достатньому рівню урбанізації практично на всій території країни доступний мобільний зв'язок, в усіх містах наявний ЗЄ та відеозв'язок, а також швидкісні оптоволоконні лінії інтернет - зв'язку;

- доступність та порівняно низька собівартість комп'ютерного обладнання за рахунок експорту переважно з Китаю;

- достатня кількість кваліфікованих спеціалістів-розробників та технічного персоналу для розробки, впровадження та подальшого обслуговування необхідної технічної бази.

Серед проблем, оперативне вирішення яких є необхідним для взаємоадаптації класичних форм післядипломного навчання та новітніх телеосвітніх технологій, насамперед, необхідно відмітити наступні;

- психологічне несприйняття дистанційних форм навчання лікарями, вихованих на принципах «навчання біля ліжка хворого»;

- консервативність професорсько-викладацького складу, небажання об'єктивної конкуренції, проблеми авторського права та ін.;

- низький базовий рівень комп'ютерної грамотності лікарів внаслідок відсутності необхідних технічних дисциплін у програмі їх додипломної підготовки;

- невирішені адміністративно-юридичні аспекти легітимності конкретних форм дистанційного навчання;

- недостатнє державне фінансування, особливо наукових досліджень та перспективних технічних розробок в даному напрямку;

Таким чином, ступінь інтеграції дистанційних форм навчання в післядипломну медичну освіту залежить від ефективності вирішення вказаних проблем, що можливо лише шляхом злагодженої роботи команди однодумців-ентузіастів з фахівців факультету та за підтримки керівництва вузу та держави в цілому. Важливим в оптимізації навчального процесу є раціональне поєднання традиційних форм підготовки лікаря з новими дистанційними методами навчання, що дозволить ефективно підвищити якість навчального процесу відповідно до вимог сьогодення.